

C. jegyzeteiből (1.)

Évekig nem beszélt mint aki néma

Ő nem tudta hogy látom föl-alá

máskál és álmában is veritékezik

A tárgyakkal nem békült meg soha

Az útéptés sem csigázta már föl rendszerint

Az utolsó évek az írás bűvöletében

szó szerint csak vízen élt és kenyéren

Mindig is gyűlölte a háborút

Egyszer azt mondta törvény mégis győznünk kell fölötte

s hogy gyorsan kilöködnek mind a gyöngék

amíg harc van Akár az álom örvény

ahol csomóként

a folyton lobogó moraj kötöz le

Azt mondta gyöngé Gyöngé is volt

az ellen küzdött mi alatta megszilárdult

Nevetve néztem minden szemle közben

ahogy a testek árnyékától majd' elájul és csak

zokog akár egy gyerek Emlékszem sosem zokogtam

Én mindig csak álltam álltam látszólag meghatottan

apám volt de hát nemcsak az enyém nemcsak

Másnak is kellett tőle mások is remegtek

nem aludtak figyelték ahogy mozog Hová halad kivel

Mindenki kutatta a döntések mértékét

hiányát Furcsa hogy megölni senki sem

akarta szándék nem mutatkozott – vele

sírtak ha sírt és mosolyogtak ha mosolygott

Pedig ő is csak gyilkolt

a nyomorult öreg kezével évről évre

valahogy mindig elsimította a dolgot

Talán a beszédek

És folyton írt ez bosszantott leginkább

minthogyha értene bármihez is

a sormintát követve mindig is precíz volt

Hazug ebben a bölcs szerepben

És hát egyedül csak én csak én

értettem őt csak én ki sohasem szerettem